

de paa den Maade skulde blive til Plage for Landmanden, at de ganske vilkaarligt skulde gaae hen og standse ham i hans Bedrift, da maatte der være Ansvar for en saadan Dyrslæge, og dette maatte Ministeriet, naar der fremkom Klage, vide at gøre gjældende, saa at han ikke kunde vebblive at rase omkring i Landet. Det er umuligt, naar man har en Regjering, der har nogen Sands for det offentlige Vel, at noget Saadant kunde gribe om sig. Den Fortrosthing har jeg til enhver Regjering — hvorledes jeg end ellers kan betragte den — at den for sin egen Skyld vil sørge for, at Klager af den Art, naar de vise sig at være grundede, ville blive afhjulpne. Jeg troer ikke, at man kan forkaste denne Lov, fordi enkelte Bestemmelser i den kunne blive misbrugte; thi saa troer jeg, at de fleste Love maatte blive holdte tilbage. Tilstanden, som den nu er, er heller ikke fri for Plagerier; jeg har ogsaa havt Noget at gøre med den Slags Sager og har oftere hørt Klager over den nuværende Tilstand. Naar altsaa den ærede Minister her har udtalt, at der ikke er indført noget Nyt, men at det Gamle er blevet mere bestemt, saa at Folk kunne vide, hvad de have Ret til og hvad de ere forpligtede til, forekommer det mig, at han har Ret deri, og at vi i saa Henseende gjøre et Fremskridt, selv om der kunde være Mere at ønske i denne Retning.

Hvad jeg anseer for at være et væsentligt Fremskridt ved denne Lov, er, at Staten, naar den egenmægtig griber ind i private Mænds Eiendom, saa tillige finder sig i at give Erstatning derfor. Det er bekjendt for Enhver her, at nu nedslaaes Heste, der antages for at have Snive, uden at der gives en Skilling derfor i Erstatning. Det forekommer mig, at feiles der i saa Henseende fra Statens Side ved for vidt gaaende Forholdsregler; saa er det en ligefrem Retsfordring, at Staten maa bære det Tab, der forarsages ved en sliq Fremgangsmaade, og at det paa ingen Maade bør være den enkelte Mand, som skal bære Tabet. Det er denne retfærdige Grundsætning, som her er gjort gjældende, der gjør, at jeg vil stemme for Loven, og det er min Dverbe-

visning, at hvis sliqe Misbrug skulde finde Sted, som ere berygtede af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Kreds (Grundtvig), vil Regjeringen have Magt til at tilbagevise dem og til at faae Embedsmænd, der paa denne Maade misbruge deres Embedsmyndighed, tilrettevise eller straffede (Grundtvig: det er ikke Embedsmænd, her er Tale om). Ja, jeg mener naturligvis Dyrslæger, der optræde i Henhold til denne Lov.

Indenrigsministeren: Det er mig ikke magtpaaliggende at have det sidste Ord i Sagen ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig), men han tvinger mig dog til endnu een Gang at tage Ordet. Det er vanskeligt at sige, hvor en Forsamling egentlig skal tage sit Udgangspunkt, og hvor en Minister skal søge sit Udgangspunkt ved en legislativ Forhandling om en Sag, naar det skal være „forstrækkeligt“ at tage Hensyn til den gjældende Lovgivning. Det ærede Medlem ynder meget stærke Ord, men de falde saa hyppigt og saa meningsløst, at de derved miste al Betydning. Ellers kunde der vel være Opsfordring for mig til ganske anderledes at tage til Gjenmæle, naar det behøver den ærede Rigsdagsmand at finde despositive Tanker hos Ministeren ligesom og hos Forsamlingen og det andet Thing. Der var et Punkt, hvortil den ærede Rigsdagsmand stadigt vendte tilbage, fordi det ikke udtrykkeligt var blevet modsagt; men jeg skal her atter gjentage den Bemærkning, at man ikke erkjender Noget, fordi man ikke modstiger det; jeg kunde ellers let komme til i det Enkelte at modstige Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand har anført. Naar han meente, at det nye og ganske særdeles Mærkelige ved denne Lov var Dyrslægens Stilling, skal jeg i saa Henseende anføre, at hvis det ærede Medlem omhyggeligere havde gennemlæst og nærværendegjort sig Lovudkastets §§ 4 og 5, vilde han have fundet, at Dyrslægen, der er stillet under et meget skarpt Tilsyn; det er Noget, der umuligt kan oversees, naar man med Opmærksomhed læser Bestemmelserne i Lovudkastets §§ 4 og 5.